

Tripartit, acte segon

ALBERT SÁEZ*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 06.11.06

Els tres partits polítics que van fer president de la Generalitat **Pasqual Maragall** amb el Pacte del Tinell han establert les bases per portar **José Montilla** a la presidència de la Generalitat. El PSC ha decidit que la velocitat és el millor antídote per superar els obstacles que tenia aquesta opció de govern entre totes les possibles. Aquesta rapidesa és una demostració que aquest segon tripartit vol tenir poques coses a veure amb el pitjor de l'anterior i que aposta per aprofundir en els aspectes més ben valorats per l'opinió pública. Amb tot, l'acceleració donarà ales als que des de CiU i des del PP han repetit fins cansar-se que els socis del Govern catalanista i d'esquerres ho serien per sobre de les vicissituds i els resultats electorals excepte en el cas que l'aritmètica els ho impedis. Som on érem, però no hauríem de seguir en el mateix lloc.

Un dels elements que donen credibilitat a l'inici d'una nova etapa és que la personalitat de qui serà el nou president, **José Montilla**, no té res a veure amb la de **Maragall**. D'entrada perquè ja no estem davant d'un partit bicèfal, sinó que el seu líder ostenta els principals càrrecs, tant institucionals com polítics. Amb **Montilla** no seran possibles les piruetes entre el PSC, el PSOE i el Govern de **Zapatero**. Tampoc viurem, ni per a mal ni per a bé, grans moments estel·lars carregats de tanta èpica com d'improvisació. Ni els seus coreligionaris ni els seus socis ni els seus adversaris tenen cap dubte respecte a la serietat de **Montilla**. Aquest sembla ser el rerefons de les reunions prèvies a l'anunci, ahir, d'aquest principi d'acord. **Montilla** ha volgut deixar clar que les regles del joc havien de canviar perquè, en cas contrari, estava disposat a passar-se a l'oposició sense necessitat que l'hi demanés el PSOE.

PERÒ tampoc els socis del PSC entren en aquest nou tripartit com ho van fer en el primer. ERC ja ha passat gairebé totes les proves de foc. L'actual direcció republicana, que va fer sortir el partit de la via morta en què va quedar després

de l'escissió d'**Àngel Colom**, ha patit en carn pròpia múltiples vicissituds, des del menyspreu de **Pujol** el 1999 fins a la foto de **Zapatero** amb **Mas** a la Moncloa i la subsegüent rebel·lió de les bases a l'Estatut. De manera que ara ja li queden pocs fantasmes a l'armari. I la conclusió d'aquesta peripècia és que allò que consolida la seva base social i electoral és el tripartit. Aquest element subconscient tindrà la seva translació en la probable presència a l'Executiu dels dos pesos pesants del partit, **Carod** i **Puigcercós**, i així s'eliminarà qualsevol indicatiu de tensió entre la nova seu de Calàbria i la plaça de Sant Jaume.

Tot plegat, juntament amb l'estabilitat que va proporcionar ICV en l'anterior pacte, porta a forjar un Govern que doni resposta a la renovada confiança, més o menys explícita, que li han donat els electors. La seva ràpida formació és un pas en la bona direcció, sempre que no sigui solament fruit dels presumptes recels de la intervenció de Madrid o dels que volien impedir-ho a tota costa. Però de les eleccions de l'1-N han sortit altres missatges que el nou Govern també hauria de saber interpretar. Hi ha un clamor general sobre la necessitat que sigui un Executiu estable i fort. Sembla que s'han posat les bases per evitar que els des- acords es converteixin indefectiblement en desavinences i en crisis més o menys larvades. També s'ha consolidat el lideratge del president. Però això no pot ser a costa de la paràlisi de les decisions que han estat tant de temps posposades. El Govern, si té majoria suficient, ha de governar al ritme que exigeixen els problemes del país i no al que imposa la necessitat d'evitar les seves crisis.

Tot indica que les prioritats que ha marcat el futur president **Montilla** se centren en les polítiques socials. Aquest és un terme prou ambigu per permetre justificar el pacte a les tres formacions que el subscriuran. Però els ciutadans ho entenen d'una forma molt clara. Evidentment que es tracta de modernitzar els sistemes de l'Estat de benestar per fer-los viables i adequats al segle XXI. Però també significa assegurar la salut de l'economia perquè el creixement garanteixi el benestar. I no pot deixar de banda que una part substancial de les possibilitats del Govern i del Parlament de Catalunya en aquest camp depenen d'una determinada interpretació dels continguts del nou

Estatut.

PER TANT, els que firmen aquest pacte semblen ser conscients que no és el mateix deixar de fer numerets per a alegria del PP que convertir la Generalitat en una mera administració de les polítiques que es decideixen en altres bandes. El Govern serà percebut com a estable i fort si efectivament agafa el toro per les banyes en els problemes que amenacen el benestar dels ciutadans.

Finalment, entre les prioritats d'aquest Govern s'haurien de situar les lliçons dels resultats de les eleccions. Lluitar contra l'abstenció és una urgència democràtica en aquest país. I de la mateixa manera ho és decidir el paper de CiU com a partit més votat que se situa per segona vegada consecutiva en l'oposició. Més enllà dels errors propis que la federació ha d'analitzar, els partits que ara semblen decidits a formar govern han de pensar com es gestiona aquesta realitat que representa prop d'un milió de catalans.

*Periodista.